



Alla betänks



Fosterlands skola

Berättelser för de unga.

N:r 6.

Lillis bön.

STOCKHOLM.

Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition.

N:r 6.

LILLIS BÖN.



Den bedjande Lilli.



LILLIS BÖN.

»**G**od morgon, pappa», ropade Lilli Henson, då hennes fader inträdde i matsalen, der hon en stund med otålighet afväntat hans ankomst. »Jag har väntat på pappa så länge här. Får jag nu bära upp mammas frukost? Se, jag har gjort allt i ordning på brickan».

»Spring först upp på mammas rum; hon sade att hon behöfde dig der ett ögonblick», svarade hennes fader, i det han kysste henne, »och när du kommer tillbaka kan du styra om hennes frukost».

Fru Henson hade varit sjuklig en längre tid och kunde sällan lemna sitt rum förr än sent på dagen, hvarför det var Lillis sär-

skilda privilegium att bära upp hennes frukost hvarje morgon. Angelägen att komma tillbaka så fort som möjligt, sprang hon nu qvickt upp på modrens rum.

»Hvad vill mamma mig?» utropade hon, innan hon väl hunnit inom dörren. »Pappa tillsade mig att gå hit upp, men om jag stannar här längre än en minut, blir mammas frukost alldeles bortskämd, ty jag hade den precis färdig, när mamma skickade efter mig».

»Jag skickade efter dig för att påminna dig om något, som du glömt».

»Hvad har jag glömt?» afbröt Lilli sin moder med någon otålighet. »Jag har på mig krage, förkläde och skärp och mitt hår är riktigt slätt».

»Ja, Lilli, du är snygg och ordentligt klädd, likväl tror jag det är ett, som du glömt och det det viktigaste af allt».

»Hvad kan det vara, mamma? Jag kan icke påminna mig någonting», svarade Lilli förtrytsamt.

Fru Henson tog Lillis hand ömt mellan sina och sade med låg röst: »Jag tror du glömt att tacka Gud för den vård och det beskydd han gifvit dig i natt och bedja honom vaka öfver dig under den dag du nyss begynt. Jag har hela morgonen väntat att du skulle komma in här, men när jag hörde dig springa så fort förbi min dörr, trodde jag du hade glömt det».

Lilli sade ingenting straxt. Hon visste att hon hade glömt att gå in i sin moders rum, för att der såsom vanligt göra sin morgonbön, ty under det hon klädde sig, tyckte hon sig höra sin fader gå ned, och i sin ifver att icke komma för sent, hade hon sprungit ned i matsalen utan en tanke på sin försummade bön.

»Jag fruktade att jag var sen, mamma, och gjorde mig så brådtom att jag glömde min morgonbön, men jag kan ju läsa den nu»; och Lilli knäböjde bredvid sin moder och började upprepa sin bön högt.

Fru Henson tillslöt sina ögon, under det hon lyssnade till sin dotter och bad med henne tyst i sitt hjerta om förlåtelse för förflutna synder och om välsignelse för den dag de börjat; men böneorden, som först flöto hastigt, nästan vördslöst från Lillis läppar, kommo allt långsammare och upphörde slutligen helt och hållet. Modren öppnade ögonen för att se hvad som föranledde detta och fann då att Lillis blickar voro fästade på fönstret bakom, som doldes för hennes syn af sängomhänget. Läggande handen på sin lilla flickas hufvud sade hon: »Lilli, mitt barn, hvarför stannar du?»

»O mamma, der är en sådan vacker fjäril på fönstret och han slår sina vingar så hårdt mot rutan; låt mig gå och släppa ut den».

»Tyst, Lilli; du kan tänka på fjärilen efteråt, men vänd nu bort ditt hufvud och försök och tänk på hvad du säger; kom ihåg att Gud icke vill lyssna till våra böner, om de icke gå af hjertat».

Lilli, som alldeles glömt bort hvar hon slutat, började vid dessa modrens ord sin bön på nytt och hastade igenom den nästan utan att draga andan. Så fort hon sagt »amen», hoppade hon upp och gick bort till fönstret, sägande: »Min stackars, stackars fjäril; jag fruktar jag kommer för sent att rädda dig. I alla händelser vill jag dock taga dig och bära dig ut i solskenet, om det kan göra dig godt».

Fru Henson suckade, då hennes dotter lemnade rummet. Det smärtade henne att se dottrens tanklöshet och i sitt sinne öfvervägde hon de bästa medlen att föra Lilli till lefvande känsla af att sådana böner, som hon nyss uttalat, i Guds ögon endast äro en styggelse. Men Lilli hörde icke sucken, icke heller gaf hon akt på det allvarsamma uttrycket i modrens ansigte, då hon åter inträdde i rummet med brickan, hvilken hon småleende satte bredvid sin moder. »Mamma», sade hon, — »mamma, tänk bara — faster Ellen har

skickat hit sin vagn ända från Eka jemte ett bref med bjudning till mig att följa med och tillbringa hela dagen der, samt äfven stanna öfver natten; i morgon vill hon skicka mig hem igen. Säg ja, söta mamma, säg ja. Pappa kommer straxt upp med brefvet för att höra hvad mamma säger; får jag icke gå och möta honom med ett ja?»

Fru Henson smålog åt sin dotters ifver, men innan hon hann gifva något svar, inträdde hennes man med ett bref i handen, som han gaf henne att läsa.

»Pappa vet ju att det är kusin Marias födelsedag i dag», fortfor Lilli, i det hon dansade rundt omkring sin fader, »och faster Ellen har alltid en barnbjudning för henne då, och de göra lekar, gissa charader och allt möjligt roligt på eftermiddagen. Nog får jag resa; pappa brukar aldrig mena nej, då pappa har den der minen».

»Du är god du, din lilla slarfva», skratade fadren, »som af mitt ansigte kan sluta

till hvad jag ämnar säga, men nu, just för att visa dig att du ibland kan misstaga dig, ämnar jag icke säga någonting om saken, utan öfverlemna den helt och hållet åt din moders afgörande», och med dessa ord nickade fadren skälmaktigt åt henne och lemnade rummet, under det Lilli vände sig till sin moder.

»Nu, mamma, har pappa lemnat alltsammans i mammas händer; ack, säg att jag får fara! Jag skulle så gerna, gerna vilja det, och när jag kommer tillbaka skall jag försöka att vara så snäll, på det mamma icke skall behöfva ångra sitt ja-ord».

»Jag måste väl säga ja då», sade fru Henson, i det hon kysste Lillis ifriga ansigte och strök tillbaka håret från hennes panna. »Jag säger ja och hoppas du skall få mycket nöje, men var blott lydlig mot din snälla faster och gör henne icke besvär».

Lilli hörde knappt de sista orden, så stor var hennes förtjusning; i ett nu var hon borta ur rummet och tillbaka igen på en otroligt

kort stund, klädd och färdig att resa, för att säga farväl och ännu en gång tacka sin moder för den gifna tillåtelsen.

Det var en lång färd till Eka och luften kall och skarp, men Lilli var alltför väl ombonad att röna något obehag deraf, och då vagnen körde fram till dörren af hennes farbroders hus, kom hela sällskapet ut på trappan för att möta henne och föra henne in. Det första, som skulle göras, var naturligtvis att visa henne alla födelsedagspresenterna; sedan sprungo barnen ut på gårdsplanen och gjorde lekar och om qvällen företogo de sig, såsom Lilli väntat, att gissa charader, hvarmed de höllo på tills det blef sent — senare än Lilli någonsin suttit uppe förut.

Följande dag tog hennes farbror dem med sig på en spatsertur upp för berget, somliga ridande, andra till fots; de hade middag med sig och kommo icke tillbaka förr än det var mer än tid för Lilli att resa hem.

Lilli tyckte sig aldrig hafva haft så roligt

förut och under hemfärden i skymningen genomgick hon i tankarne gång på gång alla sina äfventyr, tills sömnen öfverväldigade henne och gjorde slut på de glada funderingarna.

Vid framkomsten till hemmet stod fadren tillreds och lyfte henne ur vagnen in i matsalen, der hennes moder satt och väntade på henne. Åsynen af den muntert sprakande brasan och det treffiga tébordet väckte Lilli och snart var hennes lilla mun i full fart att gifva föräldrarne en liflig beskrifning på allt som tilldragit sig, medan hon vistats hos sin farbroder. Efter téet kallades hennes fader ur rummet för att tala med en främmande herre i affärer och Lilli skyndade genast att krypa upp i sin moders knä, der hon satt i sin stora armstol.

»Du har således haft mycket roligt, min lilla flicka», sade fru Henson, då Lilli lutade sitt hufvud mot hennes axel med en trött suck. »Vet du att jag tänkt mycket på dig, medan du var borta?»

»Och jag har tänkt mycket på min lilla mamma; jag undrade hvem som skulle sköta om mamma, under det jag var borta och pappa på kontoret. Har mamma känt sig mycket ensam?»

»Nej», svarade modren, »ty det föll sig så, att pappa kunde stanna hemma från kontoret i dag och i går tillbringade fru Sander eftermiddagen hos mig, så att jag funnit mig förträffligt. Men nu, skall jag tala om för dig hvad jag tänkt på?»

»Icke ännu, mamma, icke förr än jag talat om någonting mer. Jag tänkte» — och här kastade Lilli båda armarne om sin moders hals och kysste henne — »jag tänkte att du var den käraste, snällaste och raraste mamma i hela världen och att det fins ingen jag håller hälften så mycket af, som mamma, utom pappa förstås».

»Det är jag alldeles säker på», svarade hennes moder, i det hon återgaf den kyss, som åtföljt Lillis ord; »och likväl, Lilli, är

det någon, som jag ville se dig älska mer till och med än oss, emedan han älskar dig högre, långt högre än vi kunna göra».

»Hvem kan det vara, mamma?» frågade Lilli. »Jag känner ingen som älskar mig så mycket som pappa och mamma, ingen som är så ledsen om jag är sjuk eller i fara, och ingen, till hvilken jag så gerna går och beder om hvad jag behöfver».

»Ack ja, Lilli, det är just hvad jag tänkt på, medan du var borta. Kommer du ihåg i går, då bjudningen kom från din faster, huru ifrigt du tiggde och bad att jag skulle lyssna till din begäran och huru du icke kunde tänka på någonting annat, förrän jag gifvit mitt samtycke? Men, Lilli, mins du icke också huru det var, då du några minuter förut böjde dina knän för att bedja Gud förlåta dig dina synder och välsigna dig under dagen, huru vårdslöst du uttalade orden, huru litet du tänkte på dem, ja, hade jag icke skickat efter dig, skulle du alldeles glömt din bön?»

Lilli visste att hvad hennes mamma sagt var fullkomligt sant och att till och med sedan hon blifvit efterskickad hade hennes moder nödgats förebrå henne för ouppmärksamhet.

»Du säger att ingen älskar dig så högt som vi göra. Hör då hvad som står skrifvet i bibeln: *'Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom'*. Du älskar oss och är tacksam mot oss, emedan vi försöka göra dig till viljes på allt sätt och gifva dig allt hvad du önskar, så länge det icke är skadligt för dig. Lyssna nu till vår Herres Jesu Kristi ord: *'Kunnen nu I, som onda ären, gifva edra barn goda gåfvor, huru mycket mer skall eder himmelske Fader gifva sin helige Ande åt dem, som bedja honom'?* »

»Ja, mamma », sade Lilli. »Jag vet att jag handlade mycket illa och dåraktigt, men jag vill bedja Gud göra mig annorlunda».

»Gör det, mitt barn, ty kom i håg att Gud kan gifva dig mycket bättre gåfvor än vi.

Med all vår kärlek kunna vi blott gifva dig sådant som varar under detta lifvet; han kan gifva dig hvad som är utesägligt mer: 'I tillkommande verld evinnerligt lif'».

»Men vill han höra mig, mamma?» hviskade Lilli.

»Ja, det vill han förvisso, Lilli, ty till dig och alla små barn har han sagt: *'Låten barnen komma till mig och förmenen dem ej, ty sådana hör Guds rike till'*».

När Lilli knäböjde vid sin moders sida denna afton, behöfdes ingen förebråelse, då hon med slutna ögon och sammanknäppta händer bad, att Gud ville förlåta henne hennes många synder och gifva henne sin helige Ande för hans skull, som har sagt: *»Bedjen och I skolen få; söken och I skolen finna; klappen och eder skall upplåtas*».

